

הַיִלְדָּה בְּלוֹל הַתַּרְנוּלוֹת

תרוּחַ נְשִׁבָה חֲזָק
וְהִרְטִיטָה אֶת מֵי הָאוּקֵינוֹס,
וְשָׁלְחָה אֲדוּוֹת עַל פְּנֵי הַמַּיִם. וְאָז
דָּחְקָה הָרוּחַ בְּקִצּוֹת הָאֲדוּוֹת עַד שֶׁהָיוּ
לְגָלִים, וְטִלְטְלָה אֶת הַגָּלִים כִּי כָּה עַד
שֶׁהָיוּ לְנַחְשׁוּלִים. הַנַּחְשׁוּלִים הִתְנַשְּׂאוּ לְגַבְהָ
נֹרְאִי: הֵם הָיוּ גְבוּהִים יוֹתֵר אֶפְלוּ מִגְּגוֹת שֶׁל
בָּתִּים. הָיוּ שֶׁהִתְנַשְּׂאוּ אֵף גְבוּהָ יוֹתֵר מִצְמֵרוֹת שֶׁל
עֲצִים גְבוּהִים, וְנִדְמּוּ כְּהָרִים; וְהִשְׁקָעִים שְׁבִין הַנַּחְשׁוּלִים
הָאֲדִירִים הָיוּ כְּמוֹ תְּהוֹמוֹת עֲמָקִים.

כָּל הַשָּׂפָף וְהַקָּצָף שֶׁל מֵימֵי הָאוּקֵינוֹס הִגְדוּל, שֶׁהָרוּחַ
הַשׁוֹבֵבָה יָצְרָה לָּא סִפָּה מְצֻדָּקָת, הוֹבִילוּ לְסַעְרָה אִימָה, וְסַעְרָה
בְּאוּקֵינוֹס עֲלוּלָה לְגֵרֵם לְכָל מֵינֵי תוֹפְעוֹת חֲרִיגוֹת וְלִהְסֵב נֶזֶק רַב.
בְּשַׁעָה שֶׁבָּה הִחֲלָה הָרוּחַ לְנִשֵּׁב, אָנְיָה שְׁטָה הָרַחֵק עַל פְּנֵי
הַמַּיִם. כְּשֶׁהַגָּלִים הִחֲלוּ לְהִתְגַּלְגֵּל וְלִהְשָׁתוּלֵל וְלִגְדֹל עוֹד וְעוֹד,
הָאָנְיָה הִתְנוֹדְדָה מֵעֵלָה מֵטָה, וְנִנְטְתָה מִצַּד לְצַד - פַּעַם לְיָמִין
וּפַעַם לְשִׂמְאֵל - וְטִלְטְלָה כִּי כָּה וְכִי בְּעוֹצְמָה כְּזֹאת שֶׁאֶפְלוּ הַמַּלְחִים

נֶאֱלָצוּ לְאַחֲזוֹ חֶזֶק בְּחַבְלִים וּבַמַּעֲקוֹת כְּדֵי שֶׁהָרוּחַ לֹא תִסְחַף אוֹתָם וְתַעֲרִיף אוֹתָם הַיָּשָׁר לְמִים.

כֹּה צְפוּפִים הָיוּ הָעֲנָנִים בְּשָׁמַיִם, שָׁאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ לֹא הִצְלִיחַ לְחַדֵּר בְּעֵדָם, וְהַיּוֹם נַעֲשֶׂה חֲשׂוֹךְ כְּלִילָה, וְהַגְּבִיר אֶת אֵימַת הַסּוּפָה. רַב־הַחֹבֵל שֶׁל הָאֲנִיָּה לֹא פָחַד, כִּי הוּא כָּבֵד יָדַע סוּפּוֹת, וְהִצְלִיחַ לְהַשִּׁיט בָּהֶן אֶת אֲנִיתוֹ בְּבִטְחָה; אֲבָל הוּא יָדַע שֶׁהַנּוֹסְעִים יִהְיוּ בְּסַכְּנָה אִם יִנְסוּ לְהִשָּׂאֵר עַל הַסּוּפּוֹן. עַל כֵּן הוּא שָׁלַח אֶת כָּלָם לְבִטּוֹן הָאֲנִיָּה וְאָמַר לָהֶם לְהִשָּׂאֵר שָׁם עַד יִחַלֵּף זַעַם, וּלְחַזֵּק אֶת לְבָבָם וְלֹא לְפַחַד, וְהַכֵּל יָבוֹא עַל מְקוֹמוֹ בְּשָׁלוֹם.

בְּקֶרֶב אוֹתָם הַנּוֹסְעִים הָיְתָה יְלִדָה קְטָנָה מְקַנְזֵס וּשְׁמָה דוֹרוֹתֵי גֵייל, שֶׁהָיְתָה בְּדִרְפָּה לְאוֹסְטְרָלְיָה עִם דוֹדָה הַנָּרִי, לְבַקֵּר קְרוֹבֵי מִשְׁפָּחָה שְׁלֹא הִפִּירוּ. עָלִיכֶם לְדַעַת שֶׁהַדוֹד הַנָּרִי לֹא הָיָה בְּקוֹ הַבְּרִיאוֹת. הוּא עָבַד קֶשֶׁה כָּל כֹּךְ בַּחֲנוּהַ בְּקַנְזֵס, שֶׁבְּרִיאוֹתוֹ נִטְשָׁה אוֹתוֹ וְהוּא נוֹתֵר חֲלָשׁ וְעֲצָבָנִי. עַל כֵּן הוּא הִשָּׂאֵר אֶת דוֹדָה אִם בְּבֵית לְהִשְׁגִּיחַ עַל הַפּוֹעֲלִים הַשְּׂכִירִים וּלְטַפֵּל בַּחֲנוּהַ, בְּשַׁעַה שֶׁהוּא יֵצֵא לְמַסָּע אֶל אוֹסְטְרָלְיָה הַרְחוֹקָה כְּדֵי לְבַקֵּר אֶת בְּנֵי דוֹדָיו וּלְנוּחַ בְּהִלְכָה.

דוֹרוֹתֵי הָיְתָה לְהוֹטָה מְאֹד לְהַצְטָרֵף אֵלָיו לְמַסָּע, וְהַדוֹד הַנָּרִי חָשַׁב שֶׁחֲבֵרְתָה תִנְעַם לוֹ וְתַעֲזוֹר לְעוֹדְדוֹ, אֲזִי הוּא הִחְלִיט לְצָרֵף אוֹתָה אֵלָיו. הַיְלִדָה הָיְתָה מְנַסָּה בְּמַסָּעוֹת, שָׁכַן פַּעַם נִשְׂאָה אוֹתָה סוּפָת צִיָּקְלוֹן הַרְחֵק מִהַבַּיִת עַד אֶרֶץ עוֹץ הַמְּפֹלָאָה, וְעָבְרוּ עָלֶיהָ הַרְפַּתְקָאוֹת רַבּוֹת בְּאוֹתָה אֶרֶץ מוֹזָרָה לְפָנֵי שֶׁהִצְלִיחָה לְחַזֵּר לְקַנְזֵס. לְפִיכֹךְ הָיָה לֹא נִבְהֵלָה בְּקִלוֹת מֵאֵף דְּבָר שֶׁקָּרָה, וּכְשֶׁהָרוּחַ הִחְלָה לְשָׂרֵק וּלְיַבֵּב וְהַגְּלִים לְקַצֵּף וּלְהִשְׁתּוֹלֵל, הִקְטִינָה שְׁלָנוּ כָּלָל לֹא הִתְרַגְּשָׁה מִהִמְהוּמָה.

”בְּרוּר שֶׁעָלִינוּ לְהִשָּׂאֵר בְּבִטּוֹן הָאֲנִיָּה,” הָיָה אָמְרָה לְדוֹד הַנָּרִי וּלְהִשָּׂאֵר הַנּוֹסְעִים, ”וּלְשִׁבְתָּ בְּשִׁקְטָה עַד שֶׁהִסְעָרָה תִּחַלֵּף. רַב־הַחֹבֵל הָרִי אָמַר שְׂאֵם נַעֲלָה לְסַפּוֹן אֲנַחְנוּ עֲלוּלִים לְהִסְחַף לָיִם.”

הילדה בלול התרנגולות 13

איש לא רצה להסתכן בתאוונה שכזאת, מן הסתם; ועל כן נשארו הנוסעים ספונים בחשך שבבטן האננה, שם הקשיבו ליללות הסופה ולחריקות התרנים והחבל, והשתדלו לא להתנגש איש ברעהו בכל פעם שהאננה נטתה על צדה.

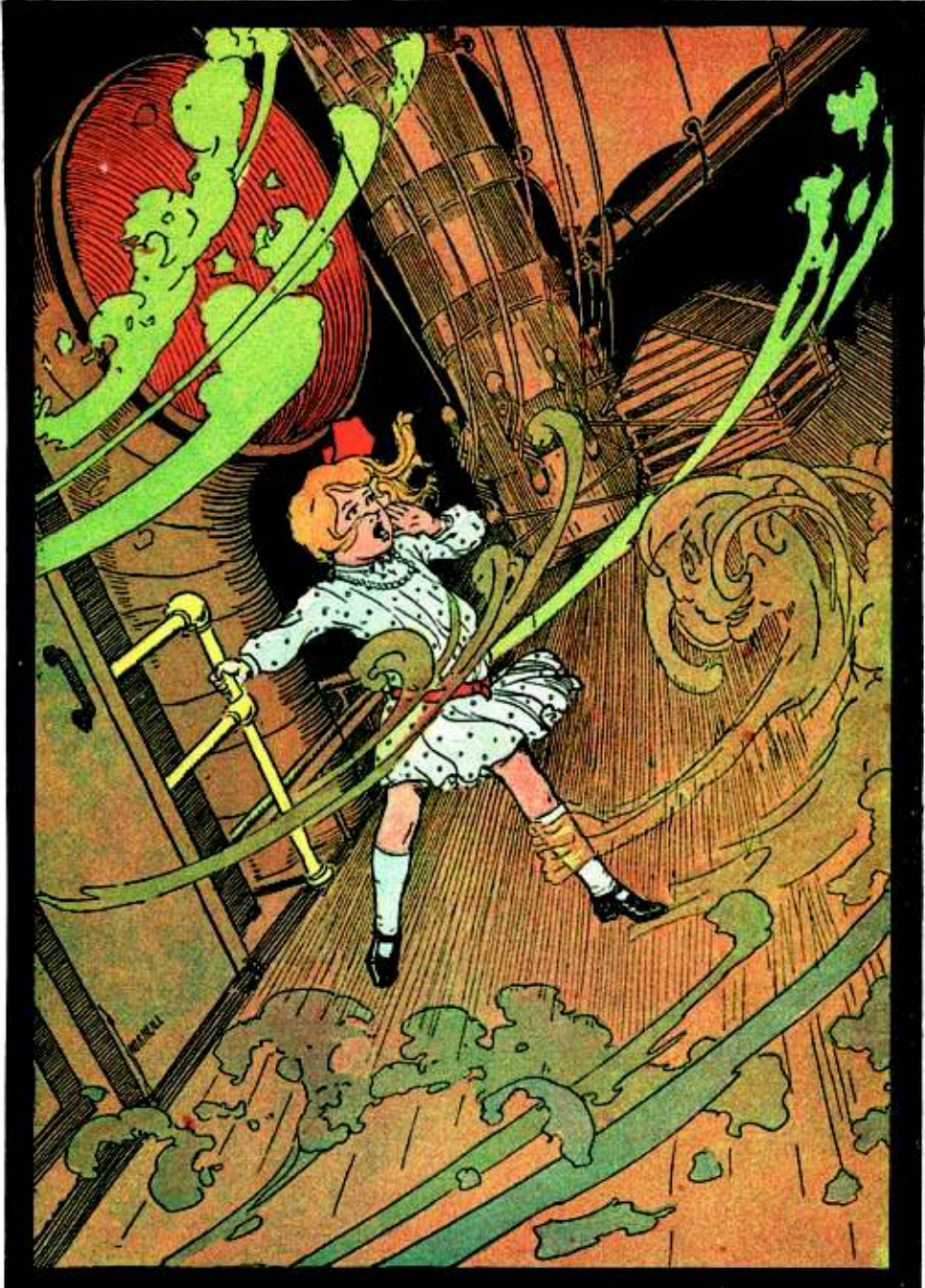
דורותי כבר כמעט נרדמה כשבבהלת פתאום התעוררה וגלתה שהדוד הנרי נעלם. היא לא הצליחה לדמין לאן הלך, ובשל חלשתו החלה לדאג לו, ולחשש שמא לא נזהר ועלה אל הספון. אם זה המקרה, הרי שנשקפת לו סכנה נוראית אם לא ישוב מיד אל בטן האננה.

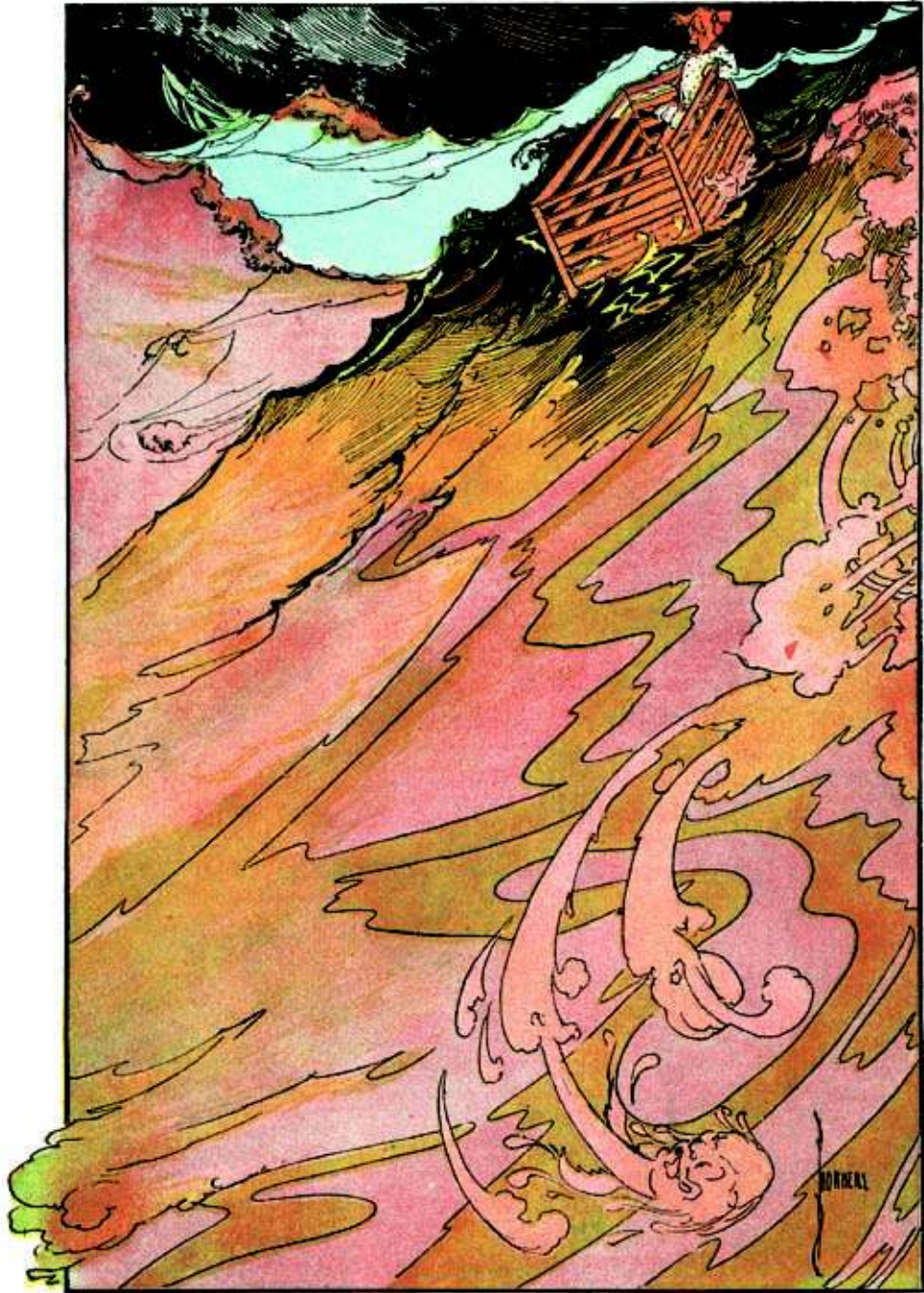
למעשה הדוד הנרי הלך לשכב בתא השנה הקטן שלו, אבל דורותי לא ידעה זאת. היא רק זכרה שהדודה אם הפצירה בה שתטפל היטב בדודה, ועל כן מיד החליטה לעלות לספון ולמצא אותו, למרות הסערה שהיתה בשיאה, וטלטולי האננה האמיים והנוראים. הילדה הקטנה התקשתה אפילו לעלות במדרגות אל הספון, וברגע שהגיעה לשם הרוח צלפה בה בעז כזה עד שכמעט קרעה ממנה את חצאית שמלתה. אבל דורותי הוצפה מעין התרגשות ואשר מהמפגש עם הסופה, ובעודה מחזיקה היטב במעקה, הציצה סביבה באפלה, ונדמה היה לה שהיא רואה דמות עמומה של אדם הנאחז בתרו, במרחק קצר ממנה. אדם זה היה יכול להיות דודה, ועל כן קראה בקולי קולות:

“דוד הנרי! דוד הנרי!”

אבל הרוח יללה וצווחה בטרור שכזה שבקשי שמעה דורותי את קולה שלה, והאדם בודאי לא שמע אותה, כי הוא לא זו. דורותי החליטה שעליה לגשת אליו. ברגע של שקט בסערה היא זנקה בבת אחת קדימה, אל מקום שבו לול תרנגולות גדול ומרבע נקשר בחבלים אל הספון.

אל הלול היא הגיעה בבטחה, אבל ברגע שנאחזה בקורות הארז הגדול שבו החזקו התרנגולות, הרוח, כאלו נתקפה בעס

על כך שהילדה הקטנה העזה להתנגד לכחה, הכפילה פתאום את זעמה. בצנחה כמו זו של ענק כועס היא קרעה את החבליים שקשרו את הלול, והרימה אותו גבוה באויר, כשדורותי עוד נאחזת בקרשיו. הלול התהפך והסתחרר אנה ואנה, וכעבר רגעים ספורים צנח הרחק אל תוך הים, שם תפסו אותו הגלים הגדולים ונשארו אותו מעלה אל רכס גל קוצף, ומטה אל שקע עמק, כאלו לא היה אלא צעצוע שבו הם משתעשעים.

דורותי נרטבה כהגן, שלא יהיה לכם ספק, אבל היא לא אבדה את קור רוחה אפלו לרגע. היא המשיכה ללפת את הקורות החזקות, וברגע שהצליחה לפנות את המים מעיניה, ראתה שהרוח תלשה את הגג מעל הלול, והתרנגולות המסכנות מרפרפות לכל הפוונים ונחבטות ברוח עד שנראו כמו מברשות נוצות נטולות ידיות. רצפת הלול היתה מרכבת מלוחות רחבים, ודורותי ראתה שהיא נאחזת בסוג של רפסודה, שדפנותיה עשויות קרשים, ואשר נשאה את משקלה בקלות. אחרי שהשתעלה ופלטה את כל המים מתוך גרונה עד שחזרה לנשם, הצליחה לטפס מעל הקורות ולהעמד על רצפת העץ החזקה של הלול, שתמכה בה ביציבות.

"נו, יש לי ספינה משלי!" חשבה, יותר משעשעת מנפחדת לנכח השנוי הפתאומי במצבה. בעוד הלול מטפס אל פסגתו של גל גדול, היא הביטה סביבה בענין וחפשה את האניה שממנה הועפה.

האניה כבר היתה רחוקה מאד מאד. יתכן שאיש מהנוסעים עוד לא הרגיש בחסרונה, ולא ידע על ההרפתקה המשנה שנקלעה אליה. הלול סחף אותה מטה אל שקע בין הגלים, וכשטפס שוב במעלה רכס גל נראתה האניה כמו סירת צעצוע, עד כדי כך היתה רחוקה. עד מהרה היא נעלמה לגמרי באפולולית, ואז דורותי נאנחה אנחת צער עמקה על פרידתה מהדוד הנרי, והתחילה לתהות מה יעלה בגורלה כעת.

הנה היא מטלטלת בחיקו של האוקינוס הגדול, ודבר אינו עומד בינה לבין טביעה פרט ללול תרנגולות עלוב מעץ, שרצפתו עשויה לוחות ודפנותיו קורות מרנחים, שבצדם נתזים המים ללא הרף ומרטיבים אותה עד לשד עצמותיה! ולא היה שם מה לאכל כשתהיה רעבה – מה שנדאי יקרה במקדם או במאחר – ולא מים מתוקים לשותות, ולא בגדים יבשים ללבש.

”נו, מה יש לומר!” היא אמרה, וצחקה. ”הפעם נקלעת לתסבכת רצינית, דורותי גייל! ואין לי משג איך תחלצי ממנה!” כמו להוסיף לצרותיה, הלילה התגנב אט אט, והעננים האפרים מעליה התחלפו בחשכה שחורה כדיו. אבל הרוח, כאלו התרצתה והחליטה לחדל מתעלוליה השוכבים, הפסיקה לנשב על האוקינוס הזה ומהרה לעבר לחלק אחר של העולם כדי לנשב שם על משהו אחר; כך שהגלים, שתדלו להטלטל, החלו להרגע ולשוב לתלם.

מזלה של דורותי, אני חושב, שהסופה שככה; אחרת, למרות אמץ לבה, אני חושש שלא הייתה שורדת. ילדים רבים במקומה היו בוכים ונכנעים ליאוש, אבל דורותי עברה כל כך הרבה הרפתקאות ואת כלן צלחה בשלום, שגם הפעם לא עלה על דעתה לפחד במיוחד. היא הייתה רטבה והיה לה לא גוח, זה נכון; אבל אחרי שנאנחה פעם אחת כפי שכבר ספרתי לכם, היא הצליחה לגייס מחדש את המזג הטוב הטיפוסי שלה, והחליטה לחכות בסבלנות למה שיזמן לה הגורל.

כעבר זמן קצר התפנו העננים השחורים וחשפו שמים כחלים, שבמרפזם זרח במתיקות הירח, וכוכבים קטנים קרצו בחביבות אל דורותי כשנשארה אליהם את עיניה. הלול חדל להטלטל, וכעת צף על הגלים יותר בנחת – בתנועה שדממה לעריסה מתנדנדת – כך שהרצפה שעליה עמדה דורותי חדלה להשטף מים שנכנסו בין הקורות. כשהבחינה בכך, החליטה הילדה

המתקשת מהתרנגושות השעות האחרונות, ששנה תהיה האמצעי הטוב ביותר לחדש את כחותיה, וגם הדרך הטובה ביותר להעביר את הזמן. הרצפה היתה לחה והיא עצמה נטפה מים, אבל למרבה המזל האקלים היה חם ודורותי פלל לא סבלה מקור. היא התישבה בפנה של הלול, נשענה לאחור על הקורות, הנהנה בראשה אל הכוכבים הידידותיים, ואז עצמה את עיניה ונרדמה תוך חצי דקה.

הַתְּרַנְגֵּלֶת הַצְּהִיבָה

ב עַשׂ מוֹזֵר הַעִיר אֶת
דוֹרוֹתַי, שְׁפָקְחָה אֶת עֵינֶיהָ
וְגִלְתָּה שֶׁהַשַּׁחַר הַפְּצִיעַ וְהַשֶּׁמֶשׁ
זוֹרַחַת בְּשָׁמַיִם הַבְּהִירִים. הִיא חִלְמָה
שֶׁהִיְתָה שׁוֹב בְּקִנְזוֹס, מְשַׁחֲקֶת בְּחֶצֶר
הַמְּשֻׁקָּה כִּשְׁהִיא מְקַפֶּת עֲגָלִים, חֲזִירִים
וְתַרְנַגְלוֹת, וּבְרַנֵּעַ הָרֵאשׁוֹן כְּשֶׁעוֹד שֶׁפְּשָׁפָה
אֶת קוֹרֵי הַשָּׁנָה מֵעֵינֶיהָ, דְּמִינָה שֶׁהִיא אֶכֶן שָׁם.
"קוֹט־קוֹט־קוֹט, קָה־דוֹ־קוֹט! קוֹט־קוֹט־קוֹט, קָה־

דוֹ־קוֹט!"

אָה, הִנֵּה הוּא שׁוֹב, הָרַעַשׁ הַמוֹזֵר שֶׁהַעִיר אוֹתָהּ! אֲבָל הָרִי
זֶה קוֹלָהּ שֶׁל תְּרַנְגֵּלֶת מְקַרְקֶרֶת. עֵינֶיהָ הַפְּקוּחוֹת לְרוֹחָה רָאוּ
מִבְּעַד לְקוֹרוֹת הַלּוּל אֶת גְּלֵי הַיָּם הַכְּחֹלִים, שְׁלוּיִם כְּעַת וְנִעִים
בְּעֲצָלָתִים, וּמַחְשְׁבוֹתֶיהָ הִחְזִירוּ אוֹתָהּ בְּבַת אַחַת אֶל הַלִּילָה
הַקּוֹדֵם, הַמְּלֵא סִכְנָה וּמְצוּקָה. כְּעַת גַּם נִזְכְּרָה שֶׁהִיא נְצוּלַת סְעָרָה,
שֶׁשָּׂטָה עַל יָם לֹא נוֹדֵעַ וּבוֹגְדָנִי.

"קוֹט־קוֹט־קוֹט, קָה־דוֹוֹוֹוֹ־קוֹט!"

"מה זה?" קראה דורותי, ונעמדה בבהלה.
 "נו טוב, הטלתי ביצה, זה הכל," ענה קול דק אבל חד וצלול.
 הילדה הביטה סביבה וגלתה תרנגולת צהבה שדגרה בפנה
 הנגדית של הלול.

"אוי!" קראה בהפתעה. "גם את היית פה כל הילה?"
 "כמובן," ענתה התרנגולת, נופפה בכנפיה ופקקה. "כשהלול
 הועף מהאניה נאחזתי בפנה הזאת בצפרנים ובמקור, כי ידעתי
 שאם אפל למים, לבטח אטבע. גם ככה כמעט טבעתי בכל המים
 שנספכו עלי. בחיים שלי לא הייתי רטבה כל כך!"
 "כן," הסכימה דורותי. "בהתחלה היה פה די רטב, אני יודעת.
 אבל עכשו כבר נוח לה?"

"לא במיוחד. השמש יבשה לי את הנוצות, כפי שיבשה את
 שמלתי, והוקל לי אחרי שהטלתי את ביצת הבקר שלי. אבל מה
 יהיה אתנו, זה מה שאני רוצה לדעת, כשאנחנו צפות כאן בברכה
 הגדולה הזאת."

"גם אני רוצה לדעת," אמרה דורותי. "אבל אמרי לי; איך
 זה שאת יודעת לדבר? חשבת שתרגולות רק מקרקרות
 ומקדקדות."

"מה אני אגיד לה," ענתה התרנגולת הצהבה בהרהור. "קרקרתי
 וקדקדתי כל חיי, ולמיטב זכרוני לא אמרתי מלה אחת עד היום.
 אבל כששאלת שאלה, לפני רגע, נדמה היה לי שהכי טבעי
 בעולם לענות לה. אז דברתי, ויוצא שאני ממשיכה לדבר, בדיוק
 כפי שאת ושאר בני האדם מדברים. זה משנה, לא?"

"מאד," ענתה דורותי. "אלו היינו בארץ עוץ, לא הייתי חושבת
 שזה משנה כל כך, כי הרבה מהחיות מדברות שם בארץ הפיות.
 אבל כאן באוקינוס אנחנו ודאי רחוקות מאד מעוץ."

"איך התחבר שלי?" שאלה התרנגולת הצהבה בחשש. "השפה
 שלי תקנית, למיטב שפוטרה?"

"כן, אמרה דורותי. "את מסתדרת כלל לא נע, בתור מתחילה."

"אני שמחה לדעת, אמרה התרנגולת הצהבה, והמשיכה בנימת ודוי: "פי אם כבר מדברים, עדיף לדבר שפה תקינית. התרנגול האדם אמר לא פעם שהקרקור והקדקוד שלי משלמים, ועכשו מנחם אותי לדעת שאני גם מדברת יפה."

"אני מתחילה להיות רעבה," העירה דורותי. "זאת שעת ארוחת הבקר, אבל אין מה לאכול."

"את יכולה לקבל את הביצה שלי," אמרה התרנגולת הצהבה. "אני לא רוצה אותה, את יודעת."

"את לא רוצה לדגור עליה עד שתבקע?" שאלה הילדה הקטנה בהפתעה.

"לא ולא. אין לי ענין שהביצים יבקעו כל עוד אין לי קו מוגן וחביב בפנה שקטה כלשהי, ומתחתי תריסר ביצים ועוד אחת. כלומר שלש-עשרה ביצים. בשביל תרנגולות זה מספר מזל. אז את זאת את יכולה מצדי לאכול."

"אוי לא, לא אהלם לאכול את הביצה אם היא לא מבשלת," קראה דורותי. "אבל אני מודה לך מאוד על ההצעה הנדיבה, בכל זאת."

"אין בעד מה, יקירתי," ענתה התרנגולת בשלווה, והחלה לנקות את נוצותיה.

לרגע עמדה דורותי והשקיפה על הים הרחב. אבל היא המשיכה לחשב על הביצה, וכעבר כמה דקות שאלה: "למה את מטילה ביצים, אם אינך מתכוננת לדגור עליהן?"

"זה הרגל שיש לי," השיבה התרנגולת הצהבה. "תמיד התנאיתי בכך שאני מטילה ביצה טריה מדי בקר, חוץ מאשר כשאני בנשירת נוצות. אין לי חשק לקרקר בבקר לפני שהטלתי ביצה הגונה, וכשאני לא מקרקרת, לא טוב לי."

"נשמע לי משנה, השקיפה הידה. אבל אני לא תרנגלת, אז לא מפתיע שאני לא מבינה."

"ודאי שלא, יקירתי."

דורותי השתתקה שוב. התרנגלת הצהבה ספקה לה חבריה, וגם קצת נחמה, ואף על פי כן השיט באוקינוס הגדול עורר בה בדידות נוראית.

כעבר זמן מה התעופפה התרנגלת והתישבה על הקורה העליונה של הלול, שהיתה גבוהה במעט מראשה של דורותי כשישבה על הרצפה, כפי שעשתה בדקות האחרונות. "תראי, אנחנו מתקרבות ליבשה!" קראה התרנגלת. "מה? איפה?" קראה דורותי, וקפצה לעמידה בהתרגשות גדולה.

"שם, לא רחוק, ענתה התרנגלת, והחזתה בראשה לסמן את הכוון. "נראה שאנחנו נסתפוט אל החוף, ועוד לפני הצהרים נמצא את עצמנו שוב על קרקע מוצקה."

"זה ישמח אותי מאוד!" אמרה דורותי באנחה קלה, כי רגליה וכפות רגליה עדין נרטבו מפעם לפעם במי המלח שחדרו בין מרוחי הקרשים.

"גם אני, ענתה חברתה. "אין בעולם דבר אמלל יותר מתרנגלת רטבה."

הן ככל הנראה התקרבו אל היבשה במהירות רבה, שכן מרגע לרגע זו נראתה ברורה יותר, והיתה יפה מאד בעיניה של הידה הקטנה ששטה בלול התרנגולות. המים גבלו בחוף רחב של חול לבן וחדץ, ומאחוריו נראו כמה גבעות סלעיות, ופס של עצים ירקיים שסמנו קצה של יער. אבל לא נראו בתים בסביבה, ואף לא זכר לאנשים שאולי מאכלסים את הארץ הלא נודעת.

"אני מקנה שנמצא משהו לאכל, אמרה דורותי, והביטה

בצפייה בחוץ היפה שלעברו נסחפנו. "שעת ארוחת הבקר חלפה כבר מזמן."

"גם אני קצת רעבה," הספימה התרנגלת הצהבה.
 "אז למה שלא תאכלי את הביצה?" שאלה הילדה. "את לא צריכה שמזונך יהיה מבשל, כמוני."
 "אני נראית לך קניבלית?" התקוממה התרנגלת. "מה אמרתי או עשיתי שמגיעים לי עלבונות כאלה!"
 "אוי, אני מבקשת סליחה, גברת - גברת - דרוך אנב, מתר לשאל מה שמך, גברתי?" שאלה הילדה הקטנה.
 "שמי ביל," ענתה התרנגלת בקול מעט זועף.
 "בילו! אבל זה שם של בן."
 "מה זה משנה?"
 "את הרי תרנגלת גברת, לא?"

"כמוכן. אבל כשרק בקעתי מהביצה, איש עוד לא ידע אם אהיה תרנגול או תרנגלת, אז הילד הקטן בחנה שבה נולדתי קרא לי ביל. הוא אמץ אותי לחית מחמד כי מכל האפרוחים הייתי הצהבה היחידה. כשגדלתי והוא גלה שאני לא קוראת קוקוריקו ולא נלחמת ככל התרנגולים, לא עלה בדעתו לשנות את שמי. כל החיות בחנה והאנשים בבית כבר הכירו אותי בשם 'בילו'. ביל תמיד קראו לי, וביל הוא שמי."

"אבל זה לא מתאים, את יודעת," טענה דורותי בתקף. "אם לא אכפת לך, אקרא לך 'בילינה'. כשמוסיפים בסוף '-ינה' זה נהיה שם של בת, את מבינה."

"אה, זה ממש לא משנה לי," השיבה התרנגלת הצהבה. "ולא אכפת לי מה תקראי לי, כל עוד אני יודעת שאת מתפוננת אלי."

"ובכן, יפה, בילינה. לי קוראים דורותי גייל - סתם דורותי בפני חברי, ומיס גייל בפני זרים. את יכולה לקרא לי דורותי, אם

תִּרְצִי. אֲנַחְנוּ מִתְקַרְבוֹת מְאֹד לַחֹף. נִרְאֶה לְךָ שְׁהַמִּים עֲמֻקִּים מְדִי
בְּשִׁבִיל לְצֵאת וּלְהִמְשִׁיךְ בְּרִגְלִי?"

"חֲפִי עוֹד כְּמֵה דְקוֹת. הַשֶּׁמֶשׁ חָמָה וְנִעִימָה, וְאֲנַחְנוּ לֹא מִמֶּהְרוֹת
לְשׁוֹם מְקוֹם."

"אָבֵל הָרְגָלִים שְׁלִי רְטֹבוֹת כָּל כָּךְ, הַתְּלוּנָנָה הַיְלֵדָה. "הַשְּׂמֵלָה
דֵּי יִבְשֶׁה, אָבֵל לֹא יִהְיֶה לִּי נוּחַ עַד שְׁלֹא אֵיבֵשׁ אֶת כַּפּוֹת
הָרְגָלִים."

אֵף עַל פִּי כֵן הִיא הַמְּתִינָה פְּעֻצָתָה שֶׁל הַתְּרַנְגְּלָת, וְעַד מֶהְרָה
לוֹל הָעֵץ הַגָּדוֹל נֶעְצַר בְּחִפּוֹךְ עַל הַחֹף הַחוּלִי, וְהַמְּסָע הַמְּסָפֵן
הַגִּיעַ לְקִצּוֹ.

כְּפִי שְׂאֵתֶם יְכוּלִים לְתַאֵר לְעֻצְמַכֶּם, הַנְּצוּלוֹת הָיוּ לְהוֹטוֹת
לְצֵאת אֶל הַיִּבְשָׁה. הַתְּרַנְגְּלָת הַצְּהָבָה עוֹפְפָה מִיַּד אֶל הַחוּלוֹת,
אָבֵל דּוֹרוֹתֵי נְאֻלְצָה לְטַפֵּס מֵעַל לְקוֹרוֹת הַגְּבוּהוֹת. מְזֹל שְׁבַתוֹר
יִלְדֵת כְּפֹר, זֹאת לֹא הִיְתָה מְשִׁימָה קֹשֶׁה בְּשִׁבִילָהּ, וּבְרִגְעַ שְׁעֻמָּדָה
בְּבִטְחָה עַל הַחֹף, תְּלַצָּה דּוֹרוֹתֵי אֶת נְעֻלְיָה וְהִסִּירָה אֶת גְּרִבֶּיָה
הַרְטֹבִים, וּפְרָשָׁה אוֹתָם לְהַתִּיבֵשׁ בְּשֶׁמֶשׁ עַל הַחֹף.

אֲחֵרֵי כֵן הִיא הַתִּישְׁבָּה לְצַפּוֹת בְּבִילִינָה, הַמְּנַקֶּרֶת לָהּ בְּמִקּוֹרָה
הַחַד בְּתוֹךְ הַחוּל וְהַחֻצָּץ, אוֹתוֹ הִפְכָה מְדִי פַעַם בְּצַפְרָנֶיָה
הַחֻזְקוֹת.

"מָה אַתָּ עוֹשֶׂה?" שְׁאַלָה דּוֹרוֹתֵי.

"מְשִׁיגָה לִי אַרוּחַת בְּקֹר, כְּמוֹכֵן, מְלַמְּלָה הַתְּרַנְגְּלָת, שְׁקוּעָה
בְּנִקּוּרִים.

"וּמָה מְצֵאת?" שְׁאַלָה הַיְלֵדָה בְּסִקְרָנוֹת.

"אָה, כְּמֵה נְמָלִים אֲדַמּוֹת שְׂמִנּוֹת, וְכְמֵה חֲרָקֵי חוּל, וּפְהַ וְשֶׁם
אֵיזָה סֶרְטוֹן זְעִיר. הֵם מְתוֹקִים וְטְעִימִים מְאֹד, לִידֵיעֶתְךָ."

"כְּמֵה נוֹרָא!" קִרְאָה דּוֹרוֹתֵי בְּזַעְזוּעַ.

"מָה נוֹרָא?" שְׁאַלָה הַתְּרַנְגְּלָת, וְהִרִימָה אֶת רֹאשָׁה כְּדֵי לְנַעֵץ
בְּחִבְרָתָה מִבֶּט בְּעֵינָה הַבוֹרְקָת.

"לֹאֶכֶל דְּבָרִים חַיִּים, וְחֲרָקִים מְגַעִילִים, וְנִמְלִים זֹחֲלוֹת. אֵת צְרִיכָה לְהִתְפַּיֵּשׁ בְּעֶצְמָה!"

"שָׁכַח אַחִיָּה!" הַשִּׁיבָה הַתְּרַנְּגֵלֶת בְּנִימָה מְבִלְבֶּלֶת; "כַּמָּה מְשָׁנָה אֵת, דּוֹרוֹתֵי! יְצוּרִים חַיִּים הֵם טְרִיִּים וּבְרִיאִים הַרְבֵּה יוֹתֵר מִיְצוּרִים מֵתִים, וְאַתֶּם בְּנֵי הָאָדָם אוֹכְלִים כָּל מִינֵי יְצוּרִים מֵתִים."

"לֹא נִכּוֹן!" מַחֲתָה דּוֹרוֹתֵי.

"וְעוֹד אֵיךְ נִכּוֹן," עֲנִתָה בִּילִינָה. "אַתֶּם אוֹכְלִים טְלָיִים וּכְבָשִׂים וּפְרוֹת וְחֲזִירִים וְאַפְלוֹ תְּרַנְּגוֹלוֹת."

"אֲבָל אֲנַחְנוּ מְבַשְׂלִים אוֹתָם," אָמְרָה דּוֹרוֹתֵי בְּנִימַת נֶצְחוֹן.

"מָה זֶה מְשָׁנָה?"

"זֶה מְשָׁנָה מְאֹד," אָמְרָה הַיְלָדָה בְּקוֹל רְצִינֵי יוֹתֵר. "אֲנִי לֹא יְכוּלָה לְהִסְבִּיר אֵת הַהֶבְדֵּל, אֲבָל יֵשׁ הֶבְדֵּל. וְחוּץ מִזֶּה, אֲנַחְנוּ אֵף פְּעַם לֹא אוֹכְלִים דְּבָרִים מְגַעִילִים כְּמוֹ חֲרָקִים."

"אֲבָל אַתֶּם אוֹכְלִים אֵת הַתְּרַנְּגוֹלוֹת שְׂאוֹכְלוֹת אֵת הַחֲרָקִים," הַשִּׁיבָה הַתְּרַנְּגֵלֶת הַצְּהִיבָה בְּקִרְקוֹר מְשָׁנָה. "אֲזוּ אַתֶּם לֹא יוֹתֵר טוֹבִים מֵאַתְּנוּ הַתְּרַנְּגוֹלוֹת."

דּוֹרוֹתֵי הַרְהִרָה בְּכַף. דְּבָרֶיהָ שֶׁל בִּילִינָה הָיוּ נִכּוֹנִים לְמַדִּי, וְזֶה כַּמְעַט הַכְרִיחַ אֵת הַתְּאָבוֹן שֶׁלָּהּ לְאַרוּחַת הַבִּקְרָה. אֲשֶׁר לְתְּרַנְּגֵלֶת הַצְּהִיבָה, הִיא הַמְּשִׁיכָה לְנִקְרָה בְּחוּל בְּפַעֲלֵתְנוּת, וְנִרְאָתָה דֵּי מְרָצָה מֵהַתְּפָרִיט.

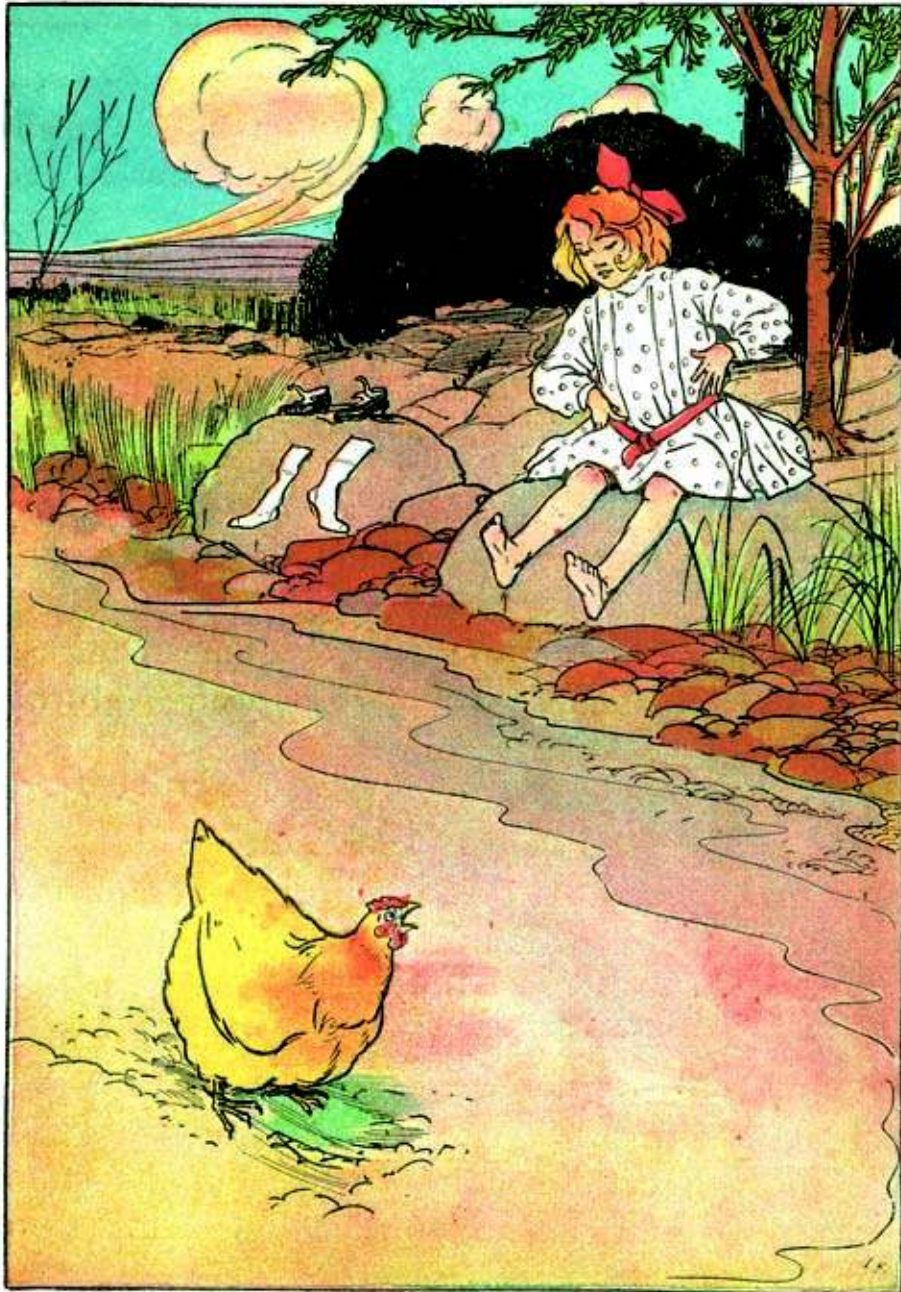
בְּסוּפוֹ שֶׁל דְּבַר, קְרוּב לְשֵׁפֶת הַמַּיִם, בִּילִינָה נֶעְצָה אֵת מִקּוֹרָה עֲמֵק בְּחוּל, וְאֲזוּ נְסוּגָה וְנִרְעָדָה כָּלָה.

"אֵיךְ!" הִיא קִרְאָה. "פְּגַעְתִּי בְּמַתְכַת הַפְּעַם, וְהִיא כַּמְעַט שְׂבָרָה אֵת הַמִּקּוֹר שְׁלִי."

"זֹאת בְּטַח הִיְתָה אָבוֹן," אָמְרָה דּוֹרוֹתֵי בְּלִי מַחְשָׁבָה.

"שְׁטִיּוֹת. אֲנִי יוֹדַעַת אֵת הַהֶבְדֵּל בֵּין אָבוֹן לְמַתְכַת," אָמְרָה הַתְּרַנְּגֵלֶת. "הַתְּחוּשָׁה שׁוֹנָה לְחִלוּטִין."

"אֲבָל לֹא יִתְכַן שֵׁשׁ מַתְכַת עַל הַחוּף הַפְּרָאִי וְהַנְּטוּשׁ הַזֶּה,"

התעקשה הילדה. "איפה זה קרה? אני אחפר שם, ואוכיח לך שאני צודקת."

בילינה הראתה לה את המקום שבו היא "נקעה את המקור", בדבריה, ודורותי חפרה בחול עד שחשה בדבר-מה קשה. היא תחבה פנימה את ידה ושלפה את החפץ, שהתגלה כמפתח די גדול בצבע זהב - ישן למדי, אבל עדין בוהק ובעל צורה משלמת. "מה אמרתי לך!" קראה התרנגלת בקרקור נצחון. "אני יודעת

לזהות מתכת כשאני נתקלת בה, או שזאת אכן?" "זאת מתכת, אין ספק," ענתה הילדה, והביטה בהרהור בחפץ המשונה שמצאה. "אני חושבת שזה זהב טהור, והוא ודאי היה מנח בחול זמן רב. איך לדעתך הוא הגיע לכאן, בילינה? ומה לדעתך פותח המפתח המסתורי הזה?"

"אין לי משג, ענתה התרנגלת. "את בטח מבינה יותר ממני במנעולים ומפתחות."

דורותי הביטה סביבה. לא היה שום זכר לבית בשטח סביבן. היא חשבה לעצמה שכל מפתח מתאים למנעול, ולכל מנעול יש מטרה. אולי המפתח אבד למישהו שגר הרחק משם, אבל נסחף והגיע עד לחוף.

בעודה מהרהרת בה, הכניסה הילדה את המפתח לכיס שמלתה, ולאחר מכן גרבה באטיות את הגרבים ונעלה את הנעלים, שפבר התיבשו לגמרי בשמש.

"נראה לי, בילינה," אמרה, "שאסיר קצת בסביבה, ואראה אם אני מצליחה למצוא ארוחת בקר."

